

Madame Tita

Plaats van de misdaad of ‘plaats delict’, zoals dat heet onder invloed van *CSI*, *NCIS*, *Wallander* en al die andere Amerikaanse en Zweedse misdaadseries op tv, is een moderne witte villa achter een hoge omheining op een uitgestrekt privédomein met golfbaan aan de rand van de Kalmthoutse Heide, een natuurreservaat in het noorden van het land, dicht tegen de grens met Nederland. Wie hier woont, zit goed in de slappe was en heeft meer geld dan verstand, zoals de mensen zeggen. De villa ligt verscholen achter een bos in de buurt van de Kastanjedreef—mooie naam—hoewel er in de lente geen kastanjes zijn en het technisch gesproken geen dreef is maar een hobbelige weg van aangestampte aarde die zich langs de rand van het reservaat kronkelt. Tussen de bomen schemert de gele affiche van een makelaar, ‘VILLA TE KOOP’, gevolgd door een website, een e-mailadres en een telefoonnummer. Ieder voertuig op het privédomein wordt systematisch in het oog gehouden door verborgen camera’s tussen kreupelhout en wuivende lavendelstruiken. Op de afrastering rond het domein hangen driehoekige metalen plaatjes, een hand groot,

met de tekst ‘Elektrische spanning 2000V’ en de afbeelding van een neerslaande bliksem en een doodshoofd.

Het is een mooie avond na een dag om nooit te vergeten, zo’n dag die als een warme herinnering aan het lichaam kleeft. Tita Renoir zit in haar strakke, moderne leefkeuken van glas en metaal op een krukje naast de telefoon en kijkt door het raam naar de schapen die lanterfantten onder de Japanse kerselaar in bloei. De kerselaar of *sakura* in het Japans is mooi maar vergankelijk, zoals alles in het leven. De tuinman snoeit het rozenprieel met een buxusschaar terwijl zijn zoon—zwetend, ongeschoren, een boom van een vent—de treurwilg kortwiekt met een jankende kettingzaag.

‘Waarom is Madame Tita getrouwd met die vent van haar?’ vraagt de zoon van de tuinman.

‘Voor het geld, zeker? Waarvoor anders?’ zegt de tuinman.

‘Voor de seks misschien?’ zegt de zoon.

‘Haha, voor de seks, da’s een goeie. Denk je? In haar topjaren reden meer mannen door het kutje van

Madame Tita dan er in een heel jaar auto’s door de Kennedytunnel rijden.’

De Japanse kerselaar staat vol en dik. Alhoewel, schijn bedriegt. Een plotse windstoot verwaait de bloesem in alle richtingen.

De straatlampen flikkeren aan, met het grauwe, doodse schijnsel van een terminaal zieke patiënt. Er hangt een geur van verbrande elektriciteit in de lucht. Waar is de tijd? denkt Tita Renoir en schrikt van haar eigen spiegelbeeld in het raam. Eens was zij een echte beauty, een schoonheid die zich kleedde in de duurste jurken van Dior, Givenchy, Hermès en Chanel. Haar blonde krullen hebben hun glans verloren. Alle leven lijkt weggevloeid uit haar violetpaarse ogen. Zij heeft wallen onder haar ogen, zij voelt zich oud, zij is wanhopig. Haar lippen zijn voller dan vroeger en haar mond is geen pruimenmondje meer, eerder een vlezige perzik.

De open designkeuken is uitgerust met de allernieuwste snufjes op het gebied van professioneel keukeninterieur zoals een ijsblokjesmachine, een ijsvergruizer, een bordenwarmkast, koelcellen en een

glazenwasmachine van Electrolux. Op het aanrecht staat een natuurhouten Japans messenblok met vijf stalen messen uit één stuk om te snijden, hakken, trancheren, ciseleren—in plakjes snijden—en fileren. Hoe groter het mes, hoe vaster het in de hand ligt en hoe sneller het snijdt. Tita Renoir trekt een lang, ovaal koksmes van 36 centimeter uit het blok. Met de zachte, mollige binnenkant van haar duim glijdt zij over de snee, die chirurgisch scherp is geslepen, dubbelzijdig, in een hoek van 15 graden, tot het zoals een scheermes met één haal een sigarettenblaadje middendoor klieft. Zij steekt haar tong uit naar haar spiegelbeeld en glimlacht. Zij heeft een ruwe, grove tong, zoals een kat, een tong van schuurpapier. Zoals dat van Kim Clijsters heeft haar lichaam meer rondingen dan er heuvels zijn in de Vlaamse Ardennen.

De tuinman en zijn zoon pakken hun boeltje bijeen. Zij smijten het tuingereedschap in de open laadbak van een Toyota Raider en rijden door de hobbelige dreef van aangestampte aarde langs de rand van het reservaat in de richting van het dorp.

‘Madame Tita is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken,’ zegt de tuinman en trekt zijn schouders op.

‘Hoe heet die vent van haar?’ vraagt zijn zoon.

‘Willy Porsche,’ zegt de tuinman. ‘Wij noemen hem zo sedert hij in de showroom van Porsche werkt. Enfin, hij is *eigenaar* van ’t spel, van de garage en de showroom. Een erfenisje van zijn ouders. Willy Porsche verzamelt postzegels en porno en schrijft naar het schijnt ook boeken.’

‘Seksboeken?’

‘Nee, hahaha, boeken over God en de mensen. Hij is een beetje gek in zijn hoofd.’

‘—en zij? Wat doet zij?’

‘Madame Tita? Vroeger speelde zij in Franse films. Zij had iets, *iets*, als je begrijpt wat ik bedoel. Madame Tita is er niet vies van, hahaha.’

De tuinman knipoogt en lacht in de hoop dat zijn zoon zal meelachen. Het is de tijd van de vliegende spinnen en hij slaat ze als muggen van zich af.

Tita Renoir kijkt omhoog naar de ronde klok. Tien over negen. De avond valt. Zwarte kraaien dartelen door het bos, luid roepend, *krau-krau-krau*, alsof hun leven ervan afhangt. Twee verliefden wandelen hand in hand in de dreef. Tita Renoir glimlacht. Haar borsten hangen over de tafel zoals een zomerstorm

over het landschap hangt, zwaar en dreigend, hoewel ze nog steeds sappig zijn en een genot om in te bijten. Ik heb een zesde zintuig, denkt zij, ik voel wie hier komt om te wandelen en naar de vogels te luisteren en wie komt om te *vogelen* en snel weg te wandelen. Gestommel boven haar hoofd. Willy is weer bezig, denkt zij en zucht. Zij wordt hoorndol van die vent. Onwillekeurig drukt zij haar duim in de scherpe snee van het mes. Au! Bloed. Zij rilt van genot, alsof elektrische schokjes door haar lichaam gaan, en likt aan haar duim en zuigt het bloed uit de wonde.

De telefoon rinkelt.

‘Hoeveel moet uw villa kosten?’ vraagt een man met de stem van Jean-Marie Pfaff.

Iemand van ’t Waasland, denkt Tita Renoir.

Beveren, Vrasene, die kanten. Zij kent dat soort volk. Zij doen alsof zij de beste neukers van de wereld zijn, maar negenennegentig keer van de honderd komen zij klaar nog voor zij het gaatje hebben gevonden.

‘Hoepel op,’ zegt zij met een stem die zo grof is dat zij er verf mee van de muren kan schrapen en kletst de hoorn op het toestel.

Het is 9 uur 35 op de ronde klok.

Willy Porsche verbergt zijn kale hoofd onder een pruikje van gevlochten haar. Hij zit in zijn ruime studeerkamer met eigen salon, koelkastje en muziekinstallatie onder het dak van de villa, in bloot bovenlijf, zwetend als een rund. Hij luistert naar een nummer van Phil Winters—de Antwerpse Frank Sinatra—op zijn iPod en zuipt zich te pletter aan zijn huiscocktail van whisky, gin, wodka, jonge jenever en citroenjenever in Red Bull. Alsof het Tic Tacjes zijn, met handvullen tegelijk, slikt hij valium, Seroxat, testosteron—een soort olie in kleine rode *globules*—en andere medicatie tegen zijn waanbeelden, depressies en de wanhoop van het leven.

Niet verwonderlijk dat zijn ogen uit hun kassen puilen.

Zijn poes ligt in zijn schoot en ronkt vredig.

‘Willy?’ roept Tita Renoir.

Haar stem zingt en weent tegelijk, alsof zij in haar leven te veel champagne heeft gedronken.

Willy Porsche antwoordt niet.

‘Ben je boven, Willy?’

Weer een stem. ‘God ziet alles,’ zegt de stem. Een engel zegt: ‘Wees niet bang, Willy. Ik weet het, u zoekt Jezus die gekruisigd is. Jezus is hier niet. Hij is tot leven gewekt, zoals Hij heeft beloofd.’ *Mattheus 28, 5-6*.

Gin. Wodka. Jenever. Red Bull. Meer pillen, in alle kleuren van de regenboog. Op zijn laptop tikt hij de woorden van de engel in een bestandje. Zijn vingers slaan in de knoop en hij klutst woorden en gedachten door elkaar. 'Jezus is niet bang, Wally is gekruisigd.' Foutje. Hij veegt de 'a' weg en zet een 'i' in de plaats. 'Willy is gekruisigd.' Hij grijnslacht. Jezus Christus redt de wereld en stapelt massa's lijken op in zijn poging om de wereld te redden, denkt hij. Ik ben Willy. Ik ben Wally. Ik ben Jezus Christus. Ik laat het hoofd niet hangen, moedig draag ik mijn kruis, denkt hij en grijpt zijn spinnende poes bij het nekvel en trekt haar kop bijna van haar lichaam. De poes klauwt en krijst en krabt zijn lichaam open en valt stuiptrekkend op de vloer.

'Willy? Willy? Ik kom, Willy,' zegt Tita Renoir.

De vijand luistert mee, denkt hij.

In de verte roffelt de eerste donder.

Willy Porsche trekt een vers blikje Red Bull open.

Tita Renoir kijkt met trieste ogen naar de schapen onder de Japanse kerselaar. Zij glijdt van haar krukje naast de telefoon en stommelt de trap op. De beveiligde stalen deur naar de studeerkamer staat op een kier. Zij duwt de deur wijd open. Willy ligt languit op de vloer naast zijn dode poes, de armen gespreid, als

een gekruisigde Christus. Op zijn neus, voorhoofd en tussen de schrammen op zijn blote borst—geen borsthaar, vel over been, een muzikant kan xylofoon spelen op zijn ribben—kleven mooie postzegels van tropische bloemen en bedreigde diersoorten uit de natuurparken van Afrika. Overal slingeren boeken rond met titels als *God ziet u* en *God is overal* in verschillende talen.

'Schrijf je weer een boek over die stomme God van je?' zegt Tita Renoir.

'G-g-god is niet stom. M-m-mensen zijn s-s-stom.'

Hij stottert en wurgt de woorden uit zijn mond.

De verrijzenis begint, denkt Willy.

Hij staat op en schrijft 'God' en 'Jezus' en 'Wally'—foutje—en 'mater dolorosa' op de muren van zijn studeerkamer en daaronder 'Ik lijd. Lijden doet pijn' in grote hanenpoten.

God is *dog* voor wie 't achterstevoren leest, denkt hij, en *dog* betekent 'hond' in het Engels.

Als hij denkt, stottert hij niet.

Vader, Moeder, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen U, ik ben het niet waard Uw erfgenaam te zijn.

Bloed sijpelt uit de krassen en schrammen op zijn lichaam.

‘Trek een hemd aan, Willy,’ zegt Tita Renoir.

‘Ik ben T-t-tarzan, de k-k-koning van de jungle. Ik b-b-ben Jezus C-c-christus. Zij zijn één en d-d-dezelfde p-p-persoon. Is dat geen w-w-wonder?’

‘Haha, Tarzan met een slappe fluit,’ zegt Tita Renoir met een venijnig lachje en Willy smijt een halfvol blikje Red Bull naar haar hoofd.

Tita Renoir schrikt. Het koksmes valt uit haar handen op de vloer.

‘Ik bel de politie!’ roept zij en stormt de trap af.

Willy Porsche staat op en giet in één teug een Red Bull met jonge jenever achterover, *floep*, glaasje op, laat je rijden. Hij kreukt het blikje in zijn handen alsof het van karton is en mikt het naast de papiermand.

In het lokaal van politiezone Grens in het centrum van het dorp rinkelt de telefoon. Het dorp is niks speciaals, niks om over naar huis te schrijven, een kerk, twee cafés, een oud stationsgebouw, een frituur op het marktplein en een paar huizen. Een van de cafés verkoopt Bel Pils. De nachtpatrouille van de politie bestaat uit twee inspecteurs en twee agenten met beperkte politiebevoegdheid. De agenten vouwen fol-

ders over brandgevaar op de heide en de inspecteurs verdiepen zich in een omzendbrief van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Tegelijk drinken zij een glas champagne en kijken op een draagbaar tv-toestel naar een nachtfilm met Sylvester Stallone.

Verhaert neemt de telefoon op.

‘Hallo? Politiezone Grens,’ zegt hij.

‘Willy is helemaal zot geworden. Hij denkt dat hij Christus is. Of Tarzan,’ zegt Tita Renoir.

‘Welke Willy?’

‘Willy Porsche.’

‘Ha, *die* Willy. Hij is niet zot *geworden*, Madame Tita, hij is altijd zot geweest.’

Zot gezopen, denkt Verhaert. Gisteren Napoleon, vandaag Christus. Wie zal het morgen zijn? Hitler, zeker?

‘Ik ben bang,’ zegt Tita Renoir. ‘Willy heeft de poes gewurgd—zo’n lief beestje. Zwart, met witte sokjes—en straks ben ik aan de beurt.’

‘Heeft hij gedronken?’

‘Als hij in de sterke drank en Red Bull vliegt, dan weet hij met zijn kracht geen blijf.’

‘Zeg dat ik kom, ik moet toch die kant uit,’ zegt Vanderstichele.

Hij is de inspecteur met de meeste dienstjaren, een

man met kortgeknipt grijzend haar, grote sterke tanden en een vierkante kin onder een lang gezicht dat scherp is als een scheermes.

‘Ik rij mee,’ zegt Liefkens.

Liefkens en Vanderstichele zetten zich ‘in tenue’ en gespen hun zware wapengordel om, met een telescopische wapenstok van 50 centimeter, een paar LIPS-handboeien, een gasflesje met pepperspray, een mini-blacklight en een holster van het merk Safariland. Zij trekken een kogelwerende vest van kevlar aan met daaroverheen een geel fluovestje met het woord ‘Politie’ in witte letters op de rug.

Vanderstichele neemt zijn dienstwapen uit zijn veiligheidskastje en laat het pistool in zijn holster glijden.

‘Komaan Liefkens, werk aan de winkel,’ zegt hij.

‘Binnenkort krijgen we een nieuw dienstpistool,’ grijnst Verhaert. ‘Een superieure Smith & Wesson M&P volgens de omzendbrief van Binnenlandse Zaken.’

‘Hou de politiek erbuiten,’ zegt Liefkens.

Geen maan, geen sterren. Bliksem en donder af en

toe. De combi scheurt door de bebouwde kom en raast door de donkere nacht, met blauw zwaailicht en sirene, en scheert rakelings langs de Kalmthoutse Heide aan de ene en het antitankkanaal aan de andere kant van de weg. De sirene doet denken aan een nucleair alarm. Zelfs de kraaien worden er stil van. Een vleermuis dartelt achter een nachtvlinder en een loslopend hert springt verschrikt in het schijnsel van de koplampen.

De witte villa rijst als een slagschip uit het donkere bos aan het eind van de dreef.

‘Hier is ’t,’ zegt Vanderstichele.

Hij drukt op de bel. Het hek scharniert elektronisch open. Tussen een haag van wilde, woest uitgroeiende rododendron in bloei rijdt de combi het bos in.

‘Ben je zenuwachtig?’ vraagt Liefkens.

‘Nee,’ zegt Vanderstichele. ‘Waarom?’

‘Zomaar.’

Alle kamers in de villa zijn fel verlicht, zelfs in het kleinste kamertje brandt de lamp. De rubberbanden van de combi knarsen op het grintpad. De combi

rijdt stapvoets langs een rozenhaag met doornen van vorig jaar, onder een notenboom zonder noten, langs een onbewoonde conciërgewoning en een vijver die als een inktvlek in het midden van het golfterrein ligt. Er zijn ook een verwarmd zwembad met een carport, paardenstallen en drie garages onder één dak. Tita Renoir staat in de deuopening van de villa, in een satijnen, zalmkleurige kamerjas die niet is dichtgeknoopt. Heel haar *cinema* ligt open en bloot op straat, zowel haar speelse rondingen als de marsepeinen heuvels van haar lichaam en haar boterzachte *tetteloezen*.

Liefkens krijgt het er warm van.

Ook bij Vanderstichele breekt het zweet uit.

‘Eindelijk. Kom binnen,’ zucht Tita Renoir en kijkt naar de ronde klok in de keuken.

‘Is hij gewapend?’ vraagt Liefkens.

‘Met Willy weet je nooit.’

‘Waarom doet hij zo raar?’

‘Ik weet het niet. Stress, slapeloze nachten ...’

‘Hij heeft toch poen in de pocket?’

‘Geld maakt niet gelukkig.’

Liefkens noteert de woorden van Tita Renoir in zijn opschrijfboekje.

‘Wat doe je, maat?’ zegt Vanderstichele.

‘De wet bepaalt dat de oproep van Madame Tita in een voorlopig proces-verbaal wordt uitgeschreven,’ zegt Liefkens.

‘Doe geen moeite,’ zegt Vanderstichele. ‘Zo’n voorlopig pv is zelfs niet goed genoeg om als toiletpapier te gebruiken.’

Een dierlijk gehuil stijgt op van onder het dak.

‘Ik lijd zoals Hij, met Hem en vóór Hem,’ roept Willy Porsche en plots breekt een knetterende donderslag gevolgd door een felle bliksem de hemel aan scherven, alsof God *himself* de puntjes op de ‘i’ wil zetten.

‘We krijgen regen,’ zegt Liefkens.

Vanderstichele duwt Tita Renoir opzij en trekt zijn dienstwapen, ‘de 19’, een Glock 19 op kaliber 9mm Para van Oostenrijks fabricaat met 15 patronen in de lader. Zoals iedere agent heeft hij op de politieschool geleerd dat ‘Para’ of ‘Parabellum’ een samentrekking is van de twee laatste woorden uit de Latijnse spreuk *Si vis pacem para bellum*, wat in schoon Vlaams ‘Wie vrede wenst, bereidt zich voor op oorlog’ betekent, hoewel hij niet begrijpt waarom er zo’n lange verta-

ling nodig is voor zo'n korte Latijnse tekst. Zijn pistoolholster is uitgerust met een ingebouwde springveer, waardoor hij het wapen kan 'sneltrekken', zodat het bij de minste aanraking na een halve seconde vlotjes in de hand ligt. Hij haalt diep adem. Zijn hart bonkt in zijn keel. Hij gooit zijn hoofd in zijn nek en spert zijn neusvleugels wijd open.

Een felle bliksemflits klieft door de hemel.

Vanderstichele omklemmt zijn dienstwapen met twee handen.

'Zo'n blaffer, is dat nodig?' vraagt Tita Renoir.

'Och,' antwoordt Vanderstichele, 'de Willy een beetje schrik aanjagen, dat kan nooit kwaad.'

Het begint te regenen met grote, vette druppels, die als muntstukken opspatten op de plavuizen van het zonneterras.

Onmiddellijk zigzaggen regenslangetjes langs de ramen.

Het is muisstil op het gelijkvloers. Alles in huis geurt naar het zoete parfum van verse snijbloemen. Overal staan vazen met de eerste rozen, tulpen, narcissen, hyacinten, irissen en sering. Alle deuren zijn met

staal beveiligd en staan wijd open. Overal ligt authentiek parket met dure Perzische tapijten. Aan de hoge ramen van gelaagd, inbraakwerend glas met een panoramisch uitzicht op de donkere tuin hangen zware gordijnen van ivoorkleurige zijde. Er zijn twee open haarden van antieke steen. Liefkens kijkt vluchtig in iedere kamer op het gelijkvloers. Alle kamers hebben een plafond van Franse eiken balken. Zelfs de kelder is met een stalen deur beveiligd. In een alkoof naast de wenteltrap zijn een centraal stofzuigersysteem en een alarmsysteem met videobewaking ingebouwd. Op tientallen kleine videoschermen verspringen nachtbeelden van de dreef, de tuin en het privégolfterrein. Liefkens daalt de trap af. Het is donker en koel in de kelder. Klimaatregeling, denkt hij. Overal liggen edele wijnen met het etiket naar boven en de hals naar buiten. Hij blaast het stof van enkele flessen. Mouton Rothschild, Château Margaux, Château d'Yquem. De etiketten zijn broos en verkorrelen van ouderdom. Hij tracht de tekst op de etiketten te ontcijferen, maar zijn Frans is niet goed genoeg. Op de onderste schappen ligt de beste champagne: Moët et Chandon, Dom Pérignon, Veuve Clicquot, Krug met een langwerpige hals. Terug naar het gelijkvloers. In de *family room* hangen klassiek ingelijste olieverfschilderijen van

Vlaamse meesters van de Latemse school, waaronder doeken van Permeke, de gebroeders De Smet, Gustave van de Woestyne, Valerius De Saedeleer en Emile Claus. Het zijn overwegend portretten van stugge boeren met grove handen, hooioppers in de mist, trekpaarden, koeien in de wei en Vlaamse landschappen met kerken en kermismolens. Allemaal *ouwen brol*, denkt Liefkens, allemaal troep voor 't containerpark. Hij begrijpt niet hoe verstandige mensen in een museum kunnen wonen, zelfs al betalen zij geen toegangsgeld.

‘Vind je ze mooi?’ vraagt Tita Renoir.

‘Ik ken niets van blote madammen op een schilderij, Madame Tita,’ zegt Liefkens, ‘eerlijk gezegd, blote madammen zie ik veel liever in 't echt.’

‘*Le monde de l'art, c'est un* frietkot,’ antwoordt Tita Renoir en slaakt een diepe zucht.

Zij zit met een glaasje witte wijn en wat blokjes kaas in een zetel naast het haardvuur, in een kamerjas met haar witte dijen half bloot, en kijkt naar *Das Mädchen seiner Träume* terwijl zij een Franse sigaret rookt.

‘Spreek je Duits, Madame Tita?’ vraagt Liefkens.

‘Ik? Nee hoor. Waarom?’

‘Je kijkt naar een Duitse zender.’

‘Ik hou van de filmmuziek van André Rieu. Ken je André Rieu? Met zijn viool?’

‘Waar blijft Vanderstichele?’ zegt Liefkens.

‘Hij is boven, bij Willy,’ zegt Tita Renoir.

Zij lijkt op Scarlett Johansson, denkt Liefkens, maar dan twintig jaar ouder.

‘Alles in orde?’

‘Ik denk het.’

‘Werk jij ook in de garage van Porsche, Madame Tita?’

‘Ik ben directiesecretaresse van opleiding,’ zegt Tita Renoir. ‘Mijn eerste sollicitatie bracht mij naar deze riant villa. Op een bureau stond een computer. “Kan je daarop werken?” vroeg Willy en liet zijn broek zakken. Ja, toen wist ik het wel, hé. Zes maand later waren we getrouwd. Het was een sprookjeshuwelijk—tot Willy begon te drinken.’

‘André Rieu speelt op een echte Stradivarius,’ zegt Liefkens.

‘Hoe weet jij dat?’

‘Op de muziekschool geleerd.’

‘Je bent een slim ventje,’ zegt Tita Renoir en drukt nerveus haar sigaret uit. ‘Wil je ook een glas wijn? Witte bourgogne, lekker en niet duur.’

Zij schenkt een tweede glas uit.

—en plots *BÁMMM*, een schot.

Nog een schot en nog een.

BÁMMM-BÁMMM.

Drie schoten. *BÁMMM*. Nee, vier.

Liefkens rukt zijn wapenstok uit zijn gordel en op de voet gevolgd door Tita Renoir holt hij de brede, monumentale trap op, voorbij de slaapkamers, die ook voorzien zijn van beveiligde stalen deuren, voorbij de badkamer met ligbad, douche, toilet en dubbele lavabo (drie slaapkamers met badkamer op de hoogste verdieping) naar de studeerkamer aan het eind van de gang onder het dak van de villa.

Sterven is geen vredig en aangenaam gevoel. Willy Porsche kleeft tegen de muur alsof hij eraan vastgespijkerd is, rode ogen wijd open, verwonderd, verbijsterd, met vier kogelgaten in zijn lichaam. Hij stottert iets, maar de woorden blijven steken in zijn keel. Zijn pruikje ligt aan zijn voeten. Stukjes van zijn hersenen druipen van het dure, stijlvolle behang. Langzaam glijdt hij langs de muur naar beneden tot hij op zijn hurken zit, zijn handen hulpeloos voor zich uit, met een doffe blik in zijn ogen alsof hij niet weet wat

hem overkomt, rochelend, sprakeloos, waarna zijn lichaam schokt en kantelt zoals in een vertraagde film en omvervalt en languit tot eeuwige rust komt op een van zijn Perzische tapijten in een kleverige plas van zijn eigen bloed.

‘Willy! Willy! Ohhh Willy!’ roept Tita Renoir.

‘Hij ... hij ... hij viel mij aan,’ stamelt Vanderstichele.

Verdwaasd flitsen zijn ogen van zijn rokende pistool naar de bebloede muur en het dode lichaam aan zijn voeten. Vier kogels hebben zich dwars door het lichaam in de muur geboord.

‘Geloof me, Madame Tita, Willy viel mij aan met ... met een mes.’

Het bebloede mes ligt onder het lichaam en steekt er half onder uit.

‘Ik vraag om assistentie,’ zegt Liefkens en klapt zijn mobiele telefoontje open.

Veel geluk, denkt Tita Renoir, in dit land is een pizzabesteller vlugger ter plaatse dan de politie.

De stormwind rukt een raam open. De plotse windvlaag doet de gordijnen bollen. Gedeukte blikjes en lege drankflessen rollen over de kostbare tapijten.

Vanderstichele zakt door zijn knieën. Nooit eerder in zijn leven heeft hij zo veel bloed gezien. Het ro-